

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap november 8^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Az árva leány. (Végzet.)

Homoriné emberszerető tisztes özvegy vala. Két éve mult, hogy bécsi lakát falusival cserélte-föl, 's a' Tisza mellett tölté csendes napjait. A' szerencse nem nagy birtokkal áldá-meg; azonban az okosság, melly fő tulajdonai közé számláltatott, elégülést ada jámbor szívének. Férje királyi tiszt vala, az élet középszakában hunyt-el, 's tőle egy kis nemesi jószággrész, egykét ezerből álló tőkesumma, 's teljesen szabadlét maradt gyermektelen özvegyére, ki később igen ohajtá: vajha egy jó háztól származott árva leányt nyerhetne maga mellé; 's im most a' szegény Lidát nyeré-meg. Éppen egy régen szándékba vett utat akara tenni a' felföldre, öreg főesperes bátyját meglátogatandó. Egy szolgál 's meghitt agg gazdasszonya valának uti társai; majd ügyetlen kocsisa eltéveszté az egyenes utat, mit Homoriné sejdíteni kezdé, 's a' fák közül kifejérlő házacska szemébe tűnvén, ott kívána utba igazíttatni. Így került a' juhász-lakba, hol az öreg juhásznénak legényfiját találá, 's ezzel értekezék. Majd pedig cselédeit a' szűk szobácskában hagyván, ő a' pitvarba jöve-ki, hogy, mig a' kocsis kifogott és lovait mezőn éteti, a' viruló természetet holdvilágnál nézdelje. Ekkor érkezék Lida.

A' kocsis elővezeté hat lovát, 's Homoriné fogatni parancsolván a' lovak csakhamar be is fogattak. Gyerme kem — szólla most Lidához — tetszik-e tehát velem jőnöd? Most még nem haza ugyan. -- 'S itt elbeszélé a' ritka nyájasságú asszony, hova szándékozik. Bátyám — ugymond — vendégszerető, 's én nála téged mint fogadott leányomat mutatlak-be. Ezennel anyád lettem én, 's tiszameléki falucskám és csendes házam tied is. Erős lélekkel tett lemondásod még nagyobb jutalmat is érdemelne, de hiszem, mellettem édes nyugalom fog ringatni. — Lida keblére borult jóakarójának, ki őt anyailag ölelgeté, 's így folytatá szavait. — Félek itt ezen ridég szűk kunyhóban maradni éjre; különben is szép holdvilág van, azért tehát a' közel faluba igyekszem. — Most a' cselédek is kijövének a' házból, 's miután Homoriné Lidát a' kocsiiban maga mellé

rendelé ülni, és kiki saját helyét elfoglalá, a' juhászlegény utasításánál fogvást a' kocsi éjszak felé elrobogott.

Lida szinte ujjá született: a' kólyának csendes lebegése, fölötte a' hold-világította csillagos ég, az illatos majusi lebel, Homoriné jósága, 's az öreg Brigittának vidám és jámbor beszédei mind meg annyi vigasztaló angyalok valának, mellyek az árvát élénkké 's boldoggá tévék.

Az irányzott falu félórányira volt csak, 's nem vala még éjjél, mire utazóink oda értek, és a' falu házához szálltak, hol az emberséges öreg bíró az utasok nyugalomára mindent szorgosan elrendele; itt magokat kipihenvén, reggel elindultak.

Igy utazott az árva Lida jámbor társaságban. Megjárák a' fel földet, 's visszatérvén, Homoriné házában az árva szüzet tiszta kegy 's béke fogák karjaikra. Majd ollykor-ollykor megdobbant szive, midőn Kálmán- 's Rózára eszmélt; de foglalatosságot keresé magának, 's egy kised kertben találá fő kedvét, hol ártatlan virágok-vetemények- 's ékes gyümölcsfákkal társalkodék, 's így erősíté lelkét legtisztább gyönyörködéssel. Álmai gyakran mutatak ugyan neki Kálmánt, 's ő fanyalgott, de csendesen; gyakorta reggelenként ablakára szállongó galambjai viditgatak, 's a' megjelenő gyámjának ezen vidám szavai: „mint nyugodtál?“ őt önmagával egész békülésbe hozzák.

Darab-ideig így éldegelt Lida, 's csupán egykét szomszédlátogatók tevének változatot Homoriné házánál; míg végre egy ifjú közbirtokos jöve a' faluba, ki egy szép részjóságot imént vásárlamag ottan. Gátori Zsigmond vala neve; ki midőn meglátogatná Homorinét, a' kellemes Lida legottan szemébe 's onnan lelkébe ötlék. Gátori huszonöt évű jeles fiatal ember volt; még nőtelen, gazdag, 's mint sokak előtt tudva lön, nagy gazda, előre-látó, meggondoló, 's mind a' mellett is vidor és tréfás. Egy év előtt házassodni akart, de a' választott hölgy nem felelt-meg reményének. Ez ritka szép sajátokkal bíró, a' felső magyarország egyik szögletében lakó, árva báro kisasszony vala, ki a' deli Gátorinak fürdői útjában igen megtetszvé, néhány szóváltások után bátor volt annak kezét kérni; mire a' hölgy nem késett hajlomását mutatni: de egy évet kért magának, hogy az alatt gyámjával, ki néhány ezer forintját tartá, végezihessen. Gátori biztatá a' gyönyörű Lucziát, hogy ő nem szorult annak örökjére, mellyet házasságuk ideje alatt is megkereshetőnek vélt. De Luczia nem távozott föltételétől, 's az egy évet folyton kiköté magának. Gátori engedett; de mély gondolatokba merülten hagyá-el Lucziát, 's majd akaratosnak itélé; azonban még is Luczia birhatásáról le nem monda. — Illy függelme közben láto-

gatá ő Homoriékat, 's az alatt forróbban megkedvelvén Lidát, magában lemondta Lucziáról. — Midőn pedig egykor Homorinét Lidával együtt otthon nem találná, az öreg Brigittával szóba ereszkedik, 's ekkor tudá-ki Lida származását, melyet Brigitta a' leánya esetével együtt Gátorinak hiven elbeszért.

Ekkor a' nemes szívű Gátori homlokához kapva, mintha álmából ébredne-föl, fejét fölebb emelé, 's legkisebb késedelem nélkül visszaindult, és gyors léptei közben monda jó éjszakát Brigittának.

Ez csudálkozék, 's nem tudván megfogni Gátori viseletét, erről hazaérkező asszonyainak hosszas álmélkodó beszédet tartá.

* *

Gátori elutazott; hova, senki se tudá hon hagyott cselédei közül a' felőle kérdező Homorinének megmondani. Lida tisztelé őt, de belsőbb hajlomása iránta nem volt, 's most enyelgően emlegeté, hogy, ha Gátori menyasszonyt hozand, sokkal vigabb lesz a' falu, 's reményli, hogy a' nemes lelkű férjfi nemes lelkű nőt nyerend, kivel öröm lesz társalkodni.

Gátori el- és visszautazása csak nyolcz napba került. Egy reggel Brigitta asszony nagy lobbal jött-be kívülről, jelentvén, hogy ő a' kapu előtt állván egész társaságot láta három hinton a' faluba hajtatni. Homoriné és Lida megdöbbentek a' váratlan eseten, mindketten azon háborodván-fel, hogy csendességök háboritva leend, mivel a' vidám Gátori majd egész társaságot hozand csend-szokta házokba. De Brigitta örült: Hah, lakodalom! — monda — vigan leszünk a' faluban; hála Istennek! — 'S most kocsik zörgése hallatszék. Homoriné 's Lida dobogó kebleikkel egyszerre szaladtak az ablakhoz, 's most ijedve láták, hogy három kólya éppen házok kapuja előtt álla-meg. Gátori lön első, ki a' harmadik kólyából kiszökkelvén 's az elsőhez szaladván, nem várva a' bakon álló inas leugrását, nyitá a' hintóajtócskát, 's mindjárt egy szép éltes asszonyt emele-ki. Lida nem tudá ráismerni, de utána egy kém-tekintetűdeli ifjú szökött-ki. — Hah! sikoltá Lida; ez Darvai! — és a' háta mögött álló Brigitta karjai tarták-fenn az alélót, 's most a' megrettent Homoriné is segítségére fordulván, a' pamlagra tétetett. Mig őt ápolgatnák, a' társaság bejöve. — Ajulás, semmi egyéb! — kiálta Gátori; 's a' felé forduló házi asszonynak rendre bemutatá a' vendégeket, kik közül a' szép lelkű Róza, most már Darvai Sándor nője, kiterjesztett karokkal szalada Lidához, ki heves csókjai alatt élede-föl; 's mi váratlanság! maga előtt látni kedves Rózáját anyjával 's a' két Darvaival együtt, kik közül Kálmánt nem tudá kiismerni.

Ég és föld! — kiáltá Lida, tántorgva kelvén-föl — mi ez? — 's most Szamosiné szorítá őt karjaiba. — Ez itt Kálmán! monda a' tré-

fás Gátori, Sándort vezetvén Lidához. — Nincsen ugy — szólla a' kedves Róza — ez itt Kálmán, imez pedig bátyja, az én férjem. — Kálmán meredező tekintettel álla-meg, a' mint Róza előbbvoná, és Lida félénken tekintte Szamosiné vállán felül, 's most a' hűséges Klári, Róza szobaleánya, csokolá-meg karját. — Tehát, minden, minden! zokogá örömsírás között Lida; és erőt nyerve néze körül, a' mint szeretett Kálmánja mellé jöve, és karját karjába füzé. — Ő tehát szabad! — susogá; 's révedezve tekinté Kálmánra. — Minden — rebegé újra. — Minden, minden helyreállott! szólla közbe a' vidám Gátori; hanem asszonyaim, uraim, itt ne legyen a' meglepetés annyira feszítő: üljünk-le! Most nekem kell mondani ezt, mert házi asszonyunk meg van lepetve, én pedig csendes eszmélettel bírok. — Én is barátom! esék szavába Darvai Sándor. — Ám legyen — viszonzá Gátori — de én leszek itt a' szóvivő: itt fejteni és érteni kell. — 'S erre Homori a' nagyobb terembe vivé vendégeit és Lidát. Klári és Brigitta az ajtónál állottak-meg. Gátori a' székeket körszerűleg raká-el, 's a' társaság leülvén, így kezdé beszédét a' vidám Gátori, többnyire a' házi asszonyra és Lidára tekintvén, kik a' szövényt legkevesbbé se tudhaták.

Én Darvai Kálmánnak gyermekségem óta ismerőse 's pesti együtt tanulásunktól fogvást barátja vagyok. Elhata hozzám minden esete: ugyanis kasznárja nekem megírá, mint szereté-meg Lidát, mint veszté-el, 's mint kereste tovább egy hónapnál. De a' makacs sors ugy akará: éppen ezen tiszamelléki tájat kerülte-el. Velem is öszvejött győri útjában; tanácslám neki, térne haza, 's ne aggód-nék, én kémlelkedni fogok hölgye után, minthogy különben is az országban, kivált a' vásárokon, sok helyen meg szoktam fordulni. Biztatám a' kételkedőt, 's végre annyira vittem, hogy sajnos kebellet ugyan, de haza ment. Egyszer veszem levelét, mellyben többek között ezt írja: „Barátom, ha Lida itthon volna most, sem ég, se föld nem tagadná-meg őt tőlem; mert Róza Sándor bátyámnak jegyese, 's így a' báróné... — Most hirtelen eszméle Gátori, 's az elpiruló bárónéra rezzenve tekintett.

Csak tovább! — mondá a' báróné, 's büszkén elneveté magát.

Hiszen ugy is tudva van, hogy nagysád ellenzé Lidának — szólla hunyászan mosolygva Gátori.

Igen, hogy Kálmánt szeresse; — közbe vága segítőleg Róza. — De ne akadjon-el édes Gátori: ám én nem szégyenlem megvallani, hogy Kálmánra számoltam, és anyám se piruland érette; reménylem, hogy nekem kívánta őt.

Érdemes férjet ohajték gyermekemnek; Kálmán bátyjával együtt olyan; — szólott a' báróné.

Kálmán lesüté szemeit, és Sándor hizelgve csókola kezét mellette ülő napájának.

Elég hozzá — folytatá szavait Gátori — barátom ír, hogy a' báróné sem ellenzené már Lidát elvennie, miután Darvai Sándor Rózával igen érdemes pár lön, 's így ő szabad, de még se szabad. Ezután történt, hogy én ezen tájra származtam, 's Lidát a' házi asszonyosság egyetlen magzatjának hívém; míg Brigitta megfejté a' mesét, 's én mit sem késve utnak indulék, barátomat személyesen tudósítandó Lidája felől. Szerencsésen el is értem hozzá, 's bátyját is nála leltem; az örvendezettő hir után Kálmánt, noha a' Szamosi háztól idegenkedék, Sándorral ügyesen oda csaltuk, 's Rózánkat és a' bárónét tudósítottuk Lida hollétéről. Erre egyszerre lobbanásba jött a' Szamosi ház és Sándornak e' szavára: „menjünk mindnyájan érte!” még csak egy ellenvetés se támadott, 's mi jöttünk, láttunk; és hiszem, mindjárt elmondhatom, győztünk is.

Nem lehetne eléggé festeni a' Gátori előadásán támadott különféle indulatokat, örömküzdéseket. Lida első lön, ki elragadtatva felszóllalt: ah nincs módom elviselhetni. És fölkele, 's Róza utána ment a' másik szobába, kiket majd Gátori és Kálmán is követtek.

Most már a' társaság csendesebbé vált. Szamosi báróné hálásan köszönté a' házi asszonyt, hogy az árva Lidát oltalmába vette; de a' jóságos asszonymak könyek gyülenek szemeibe, 's érzékenyen panaszolá leendő veszteségét, mivel Lida neki már leánya 's legfőbb gyönyöre volt.

Gátori, ki ezeket hallá, rögtön bejöve. — Én is vesztek — szólla — 's így ketten veszjtük-el Lidát; de ezen veszteségen építsük örömrünk, mivel őt legboldogabb rendeltetésének adjuk-által; mi tudniillik, kik legjobbat-kivánóji vagyunk.

Gátori ada lakomát a' társaságnak, melly harmad nap multán hazatért, miután Lida és Kálmán a' helybeli pap által özveesketének. A' társaságban ment a' nemes lelkű Homoriné is Gátorival együtt, 's egy hét mulva tértek-vissza, a' boldogokat kevés idő után ismét látni ohajtók.

Mak á r y.

I N N E P L É S.

Farsang eltemettetése Marseille-ban.

A' farsangnak Marseilleban csak egy szép napja van, azt. i. mellyben sirba vitetik; de ez csak szóllásmód, mert tulajdonképpi sirba nem teszik, hanem megégetik 's lánglobogva a' tengerbe vetik. Ezen temetés nagy pompával megy végbe, 's a' városnak mindannyi lakosai részesülnek benne.

A' boldogult farsang temetési menetele az Arena nevű gyönyörű utszán megy végig. Ezen utsza egyik oldalán mezei lakások vannak épít-

ve meneteles dombzaton, melly tarka-barka korcsmájival és vidám bor-ivójival mintegy mozogni és élni látszatik. A' kikötőből tekintve, jobbra szabad tér, balra a' tenger síkja terjed-el.

Hamvazószerdán már korán reggeltől kezdve az Arenát egy hosszú kocsiláncz lepi-el. Longchampsban (Parishan, nagy héti sétahely) ugyan szebb és pompásabb equipage-okat láthatni, de itt bizonyára sokfélébeket. Ez csigahazhoz hasonlít, amaz hajó formájú; egy másik bőrzsákot, egy harmadik madár-fészket ábrázol, 's így tovább; és mind ezekbe egész családok telepednek-le. A' gyermekeket a' kocsi elejére gyömöszölik, hogy meg ne fuljanak, az inasok lovon a' kocsi mellett nyargalnak, hogy a' veszélyt elharítsák; de ez szinte lehetetlen. A' következő kocsinak lova az első kocsi hátuljára teszi fejét, 's csaknem elalszik a' lassú haladás közben; éppen így tesz a' harmadik ló, 's így tovább egészen a' legutolsóig, úgy hogy mindnyájan egy hosszú láncsort ábrázolnak, melly csaknem két órányi hosszúságra nyúlik.

A' tenger hasonlóképp különös tekintetet nyújt. Számos kicsiny, festett, zászlókkal ellátott hajócskák damask sátorokkal szaladoznak rajta fel-alá. Mindegyike ezeknek tele van velencei álarczosokkal. Most egyszerre mindannyin partra tartanak az Arena felé. Itt már minden szerfelett nagy élénkséghen van; a' vendéglők, a' halak 's egyéb tengeri állatok elkészítéséről híresek, ezen napon kezdik-el tavaszi vendéglő-jeket kinyitni. Halászok egész hálóval vetik a' halakat partra, 's már ott állnak a' szakácsok azokat megtisztítandók, 's forró olajba vetendők. Mások uszással töltik idejüket, míg más vidékekben a' folyók még mind jegesek.

Maga a' farsang egy személyesített lény által ábrázoltatik, mellynek neve Carème entrant. A' revolutio előtt Carème entrant egy szalmából kitömött philosophus volt hóna alatt Rousseau Contratsocial-jával, 's a' tenger partján megégettették. A' revolutio ideje alatt egyházi ember volt, a' kit elégettek; a' császárság alatt egy nemzeti fával felczifrázott nemeseber. A' restauratiókor pedig egy veresbe öltözött Angolnak kellett lennie. Mit égetnek-el mai nap, nem merem kimondani. (*Végzet köv.*)

K Ü L Ö N F É L E.

Az asszony és a' könyv.

Asszonyok és könyvek közt igen nagy hasonlatosság uralkodik. Vannak iskola- olvasó- tanító- számoló- és szakácskönyvek. Az asszonyokat csaknem illyféleképp osztályozhatni.

Mielőtt valamelly könyv a' világba kilép, előbb meg kell censuráltatnia; alighogy egy fiatal leány kilép a' világba, mindjárt censurába veszik, 's itt-ott jó nevének, szépségének vagy erényének egy-egy helye kegyetlenül kitörültetik. Minden, emberi szeretetből.

A' könyveket sokszor arra tartják, hogy benne valamit felkereszenek; ha az ember valamelly város „Chronik scandalös“-ében valamit fel akar keresni, csak valamelly kíváncsi asszonyhoz folyamodják, 's többet fog hallani, mint maga is kívánt.

Szépen bekötött könyvek bájollják a' szemet, ha mindjárt belseje nem is ér sokat; ugyan ez történik gyakran az asszonyoknál, hol a' bekötés a' tartalomnál sokkal többet ér.

Gyermekek mindig szattyánba kötött arany metszésű könyvek után nyulnak: — mi férfiak az asszonyok ellenében szintén gyermekek vagyunk; mi is az aranszélek után nyúlunk, a' tartalommal keveset gondolók.

De a' legszebben bekötött könyveket gyakran haszonvértlen állítjuk a' könyvtárba; 's így történik azon asszonyokkal is, kiknél a' bekötés több a' tartalomnál; mert sokszor a' csak közönséges brochürbe kötött könyvek a' legérdekesebbek, valamint az asszonyok is percaill vagy vászon ruhában.

A' könyveknél sokszorj az előbeszéd legjobb; az asszonyoknál ellenben az utánbeszéd legrosszabb.

Ha valamelly könyv tartalmát tudni akarjuk, csak a' mutató táblát kell elolvasni. Így némelly asszonynyal csak négy szót kell szólni, 's az ember az egész foglalatot ismeri.

Mindjárt a' bevezetés után sokszor az egész könyv tartalmát kitálhatni: így némelly asszonynak nem kell többet mondani, mint: „köszönöm kegyednek“ 's az ember már tudja, hányat ütött az óra.

Sok könyvnél csak a' fejezetek felírásait kell elolvasni, 's az ember már tudja, mi rejtezik alatta; de ha az asszony a' férjnek fejét mossa, sokszor bizony nem tudja szegény férj, mi rejtezik alatta, — ha netalán valamelly schawl vagy kalap.

Mik a' literaturai újságok könyvekre nézve; azok a' társaságok az asszonyra nézve. Mindkettő ezekben recenseáltatik.

Üres helyeket az ember könyvben nem szeret. Ha valamelly asszony fejében vagy szívében üresség van, a' bizony nagyon fatalisdolog!

Öngyilkosság A-moll-ból. K.... lord Nagybritannia három egyesült királyságaiban legnagyobb muzsika-bolond volt, 's hetenként legalább egyszer mindent összegyűjtte magánál, mit London jelesebb hangászokban, énekesekben 's hangszerzőkben előmutathatott. Április egyik estjére valamelly rendkívüli hangversenyt hirdetett-ki, a' szokottnál sokkal nagyobb számú vendégeket híván-meg. Ezek valamelly nagy, feketével bevont, teremben fogadtattak, hol a' lord czimereezüst-himvarrásban diszkedett. A' terem négy szögleteiben egy-egy sirmécs pislogott komor világosságot terjesztőleg. A' hangászkar egy a' társaságtól csak falszőnyeg által elkülönzött mellékszobában vala felállítva. Csudálkozás fogá-el mindegyiket a' lordnak ezen furcsa ötletét látván; de minthogy az asszonyok csak hamar eszrevevék, hogy fehér arcbőrük e' setét teremben igen kedvelteti magát, tehát nyugodalmasan várak a' muzsika kezdetét. Kezdődött ez az ismeretes „Stabat mater“-ral 's azután Lesueurs „halotti miséjének kiválogatott darabjai folytattak. Most valamelly lövés hallatszott, melly az egész társaságot megrettenté. Mindnyájan felemelkedének, de ismét mozdulatlan megállának, midőn a' „requiem“ méltóságos hangjai most megzendültek. A' megrettenés felsőbb fokra hágott, midőn egyik inas ezen szókkal szaladt-be: „Mylord magát agyonlőtte.“ — A' lord valóban élet nélkül találtatott egy divánon fekve. A' kályhán következő tartalmú levelke volt: „Nagyon meguntam magamat e' világon; szeretem a' muzsikát, 's akarom, hogy a' leglágyabb harmonia kövesse utolsó lélekzetemet. Jobb halál

ez, mint ha nyomorún beteg ágyomban kellene kimulnom. Megparancsoltam a' hangászoknak, mihelyt pisztol-lövést hallanak, legott a' requiemet játszzák. Ha nem tették úgy, mint parancsolám, ne kapjanak semmi fizetést; mert így lelkem nyugodalmát rablák-el tőlem. Minden vendégeimnek szíves istenhozzádókat mondok, 's felhívom őket bátrankövetni példámat." — Azonban az eszelősnek példáját még eddig senki se követte.

J E L E S M O N D Á S.

Munkásság.

Áldott, a' ki hagyá azt, hogy munkáljon az ember,
'S orca-verejték közt egye éték, mellytől üdüljön.
A' henye tespedés romlast hoz. Szorgalom és mű
Termik az életet: itt, mint termő törzsökön, a' rény,
'Tiszta tökély és üdv, bokros kellembe' viritnak.

Baksay.

Vigasztalás.

Nem tart örökké a' Török átka; és
Felkél talán még szunnyadozásiból
A' nemzet, és áldván porunkat
Sirva sohajtja nevünk' 's kezét fog.

Miskolczy István.

Elvek. Az, ki másnak nyomorúságát látja csak, korán se tudhatja, milly keserű az: 's ekkép nem nagy bajnak itéli az igazságtalan, ha másnak vesz barma, másnak zaklatják lovát, másnak rontják legelőjét, másnak rohad gabonája a' mezőn, más koplal, más fázik, mást vernek.

Egy képriseleti alkotmány mind addig felette nagy veszélyben van, 's azt csak a' véletlen tartja fenn: míg egy felekezet szabadsága az egészre nézve csaknem több kárt okoz, mint a' mennyit egynek legkorlátlanabb önkénye hozhatna.

Ha nem szégyen embernek lenni, azaz a' földi salak minden nyomorúságit kebelben hordani: akkor a' büntető törvények alatt álni se szégyen; de az a' szégyenek szégyene, éppen azon törvényeket büntetlen sérteni akarni, mellyek másokat legirgalmatlanabbul sujtanak.

S. után T. L.

B e t ű r e j t v é n y.

Eladó portéka becséből
Saru készítésre szorultam.
B-vel sohajtozik ember,
C-vel fő fénybe' ragyogtatsz,
K-val szerzesz sok ezer bajt,
M-el multnak vezetője,

P-vel többet teszek egynél,
S-el felhő szüleménye
T-vel nevem illik utánad
Fegyver, könyv, pénz, ruha, élet.
V-vel mond védhelyet ajkad.
Debreczenből Mlgr.

Előbbi rejtvény: 1) Tolvaj. — 2) Vénás.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.